

Κι' ἀπ' ὅλα πειὸ δυνατό, ἓνα μακρονὸ βουγκητό, σὰν βοῦϊσμα κυμάτων ποῦ σποῦνε στὰ βράχια διωχμένα ἀπὸ τὸ βορροῦά. Νὰ ἦταν ἄραγε τὰ κύματα τῆς μεγάλης θάλασσας ποῦ κυμάτιζε ἀτέλειωτη πίσω ἀπ' τὰ ψηλὰ βουνά, τῆς θάλασσας ποῦ ποθοῦσε κι' ἐλάτρευε χωρὶς νὰ τὴν γνωρίζῃ, ἢ τὸ αἰώνιο πάλεμμα τῶν πόθων ποῦ ξεσποῦσαν ἀλύπητα μέσα της;

Μιὰ μυστικὴ ἀνατριχίλα φόβου εἰτίναξε τὸ σῶμά της καὶ τὴν ξύπνισε. Ἐκύτταξε γύρω της μὲ φόβο καὶ ὅπως πάντα πῆρε τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ.— Περιπατοῦσε τώρα γοργά, μὲ τὰ χέρια στανωμένα ὅτὸ στήθος καὶ κάποτε σταματοῦσε ν' ἀκούσῃ. Τὰ χαμόκλαδα ποῦ στόλιζαν τὸ μονοπάτι καὶ ξέσχιζαν ἀλύπητα τὸ φόρεμά της, κοινοῦσαν λυπητερὰ τὲς κορφές τους καὶ ψιθύριζαν: «Θᾶναι τρελλή!».

Σ μ ὕ ρ ν η.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΔΑΣΚΑΛΟΠΟΥΛΟΣ

Κ Ρ Υ Ο Φ Ι Λ Ι

(Εἰς βρεφός)

ΟΤΑΝ βλέπω τὰ γλυκά σου τὰ ματάκια
καὶ τὴν ὠμοροφῆ ξανθὴ σου κεφαλή,
ἀπορῶ πῶς εἶχα πέρσιν τέτοια ζάκρια
καὶ τὸ πρῶτο, κρύο σου ἔδωσα, φιλί.

Κάποτε ὅμως ἢ ματιές ὅπου μοῦ δίνεις
πῶς μοῦ φέρουν μιά ιδέα σκοτεινὴ!
Θᾶρθη ἡμέρα, παλληγκάρι ὅταν θὰ γίνῃς,
γιὰ μιὰ ξένη ἢ καρδιά σου νὰ πονῇ.

Ἴσως θᾶχῃς λίγη ἀγάπη καὶ γιὰ μένα:
τέτοια ἀγάπη ὅμως τί θὰ μ' ὠφελεῖ;
Σ' ἄλλῃ θᾶχῃς τὰ θερμὰ φιλιά δοσμένα
καὶ γιὰ μένα, κρύο-κρύο, ἓνα φιλί!

ΕΥΑ